

Chương 13

Anh Công Cô Bước Từng Bước Một Dọc Theo Con Đường Xuống Núi

Sau 6 giờ chiều xe du lịch sẽ không đưa đón hành khách nữa, Lệnh Mạn và Lý Trác Vân chỉ có thể đi bộ lên núi.

Đỉnh núi là nơi duy nhất có đài ngắm sao, đứng trên đài ngắm sao có thể ngắm toàn bộ quang cảnh xung quanh, tầm nhìn rộng rãi, là một nơi rất tốt cho việc nhìn xa, nhưng bởi vì đường lên đỉnh núi quá gập ghềnh khó đi, nên có rất ít du khách lui tới.

Mục tiêu cuối cùng của Lý Trác Vân chính là đài ngắm sao.

Lệnh Mạn khổ không thể tả, trên người phải vác đồng dụng cụ chụp hình và kính thiên văn, lại còn có thêm hai chiếc ghế xếp, tổng cộng cũng phải đến gần hai mươi cân (= 10 kg), Lý Trác Vân thực sự coi cô là người hầu để sai bảo.

Chính anh thì thông dong tự tại, bước chân vững vàng khoẻ mạnh đi ở đằng trước, không để ý chút nào đến người chị là cô.

Leo mệt đến chết đi sống lại mất gần một tiếng rưỡi, rốt cuộc thì bọn họ cũng đến được đài ngắm sao.

Lệnh Mạn thả đồng đồ nặng trĩu trên lưng xuống, chỉ cảm thấy hông đau đến mức không thể đứng thẳng dậy.

Lý Trác Vân không buồn quản cô, chỉ vui đầu vào công việc của mình.

Anh chọn một vị trí có tầm quan sát cao nhất, bắt đầu lắp ráp giá đỡ ba chân và chiếc kính thiên văn.

Lệnh Mạn nhìn sang chỗ anh, ánh sáng xung quanh mờ ảo, Lý Trác Vân đứng yên bất động ở nơi đó, gương mặt như hoà vào rặng núi phía xa xa.

Áo sơ mi trắng trên người anh bị gió thổi bay phần phật, càng giống như một màn sương mù, tràn đầy sắc thái thần bí.

“Bốp!”

Đột nhiên Lệnh Mạn đập một phát vào gáy anh.

Lý Trác Vân sợ hết hồn, quay đầu lại trừng cô: “Cô làm cái gì đấy!”

Lệnh Mạn: “Có con muỗi.”

Lý Trác Vân hung dữ liếc cô một cái sắc lẹm, sau đó dịch máy ra xa thêm ba mét, chỉ mong cách cô càng xa càng tốt.

Thấy anh chuyên tâm, dồn hết sự tập trung vào để điều chỉnh máy móc, nhất thời Lệnh Mạn cảm thấy tò mò, rốt cuộc khi nhìn qua cái ống tròn tròn đó thì có thể thấy cảnh đẹp đến cỡ nào nhỉ?

Sẽ là một thế giới khác mệnh mông đầy màu sắc sao?

Lệnh Mạn đi tới nhỏ giọng đề nghị: “Có thể cho tôi nhìn thử một chút không?”

Không nghĩ tới Lý Trác Vân lại không lưu tình liếc cô một cái, đuổi như đuổi chó: “Đi ra chỗ khác.”

Lệnh Mạn á khẩu không trả lời được.

Tên tiểu tử này cũng thật quá vong ân bội nghĩa đi!

Cũng không chịu nghĩ thử xem vừa rồi ai là người vác đồng đồ nặng trĩch lên đây cho cậu ta!

Lệnh Mạn giận dỗi đi sang một bên, sau đó cả hai đều không nói câu nào.

Cô ngồi xuống, lẳng lặng ngửa mặt trông lên bầu trời.

Cách xa thành phố huyên náo, bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, như ảo như mộng.

Không hiểu sao Lệnh Mạn lại thấy có chút mong đợi.

Vẫn nhớ ngày xưa các cô thích nhất bộ phim thần tượng Vườn Sao Băng, kể về câu chuyện tình yêu trong trường học giữa Sam Thái và Đạo Minh Tự, thế nên trong đầu cũng dần gieo xuống hạt giống mộng mơ.

nếu những người thực sự yêu nhau cùng ngồi ước nguyện dưới sao băng thì họ sẽ được ở bên nhau vĩnh viễn.

Sau đó nghe nói có mưa sao băng, một đám thiếu nữ mới biết yêu kéo nhau đến sân thượng của trường học, cùng nhau trông ngắm.

Lệnh Mạn không bao giờ quên được buổi đêm ngày hôm đó, cô đứng trong gió lạnh đến hai giờ sáng, nhưng vẫn không nhìn thấy dù chỉ một ngôi sao băng.

Những nữ sinh khác dù ít dù nhiều cũng nhìn thấy được một hai vệt, vận may của cô quá kém, mỗi khi có người reo lên sao băng kìa, chờ lúc cô xoay người lại thì chớp mắt đã biến mất.

Nghĩ đến đây, sự mong đợi trong lòng Lệnh Mạn liền bị dập tắt.

Hiện tại đã sớm không còn ở cái tuổi mộng mơ nữa rồi.

Cho dù có thực sự nhìn thấy một ngôi sao băng thì cũng để làm gì?

Nhìn thấy một triệu?

Không có khả năng.

Huống chi ngắm cảnh đẹp ý vui còn cần phải có giai nhân làm bạn, nhưng bên cạnh cô chỉ có Lý Trác Vân, người mà mỗi lần gặp mặt đều tranh cãi đến đỏ vắn con mắt, bầu không khí hoàn toàn bị phá hỏng.

Lệnh Mạn lại liếc sang nhìn Lý Trác Vân đang đứng khom lưng trước chiếc giá ba chân.

Cô hoài nghi từ đầu đến cuối có khi cậu ta vẫn giữ nguyên cái tư thế kia không động đậy, giống như đã hoá thành một pho tượng vậy.

Tuổi trẻ lưng thật tốt, chẳng bù cho cô, đã sớm mệt đến nằm bò.

Phương hướng trưởng thành của thanh niên thật đúng là không tài nào đoán trước được, ai mà nghĩ rằng cậu ta sẽ trở thành một người trầm mê vũ trụ và các vì sao như bây giờ cơ chứ.

Thật ra thì ngay từ lúc còn nhỏ Lý Trác Vân đã sớm bộc lộ ra thiên phú hơn người, bài tập toán học hồi cấp hai của Lệnh Mạn đều do cậu ta làm giúp, khi đó cậu ta mới chỉ là học sinh lớp hai cấp tiểu học thôi đó.

Nếu không phải cậu ta có tác dụng như thế, Lệnh Mạn cũng không giữ cậu ta ở nhà mình lâu như vậy.

Lại nghĩ xa hơn.

Tiếp theo phải dùng cách gì để tiếp tục đến gần Lý Trác Vân nhỉ.

Về lĩnh vực thiên văn này thì cô khẳng định là mình mù tịt.

Ngoại trừ cái này ra thì cậu ta còn cảm thấy hứng thú với cái gì nữa?

Liên Quân?

Suy nghĩ trôi càng ngày càng xa, đầu Lệnh Mạn từ từ gục xuống, cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Mãi đến khi cảm giác có người vỗ vỗ bả vai mình, Lệnh Mạn mới mở hé mắt ra, Lý Trác Vân nói với cô: “Đi thôi.”

Lệnh Mạn ngủ đến đàn cả người, ngơ ngác hỏi: “... Xong rồi sao?”

“Ừ.”

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Hai giờ sáng.”

Hai giờ...

Cô lại ngủ qua hết nguyên một trận mưa sao băng.

Lệnh Mạn run rẩy đứng lên, duỗi thắt lưng.

Lý Trác Vân đã tháo hết dụng cụ ra cất vào trong túi, lại đưa máy ảnh tới trước mặt cô, nói: “Vừa mới chụp.”

Lệnh Mạn kinh ngạc mất một giây, không phải là cậu ta không cho mình nhìn sao?

Thật báỉ phục thể lực của Lý Trác Vân, bận rộn suốt một đêm, thế nhưng chẳng hề có chút dấu hiệu mệt mỏi nào.

Cô nửa tin nửa ngờ nhận lấy máy ảnh, lật xem hình bên trong.

Trên bầu trời đêm, hàng ngàn hàng vạn cái đuôi của sao băng kéo dài, dần lan rộng ra thành vòng tròn. Tạo thành một mê cung được xếp bởi các vì sao, phóng đại ra trước mắt.

Quá nguy nga.

Dường như được trực tiếp bước vào bức tranh sơn dầu “Đêm Đầy Sao”¹ của Van Gogh vậy, rực rỡ tươi đẹp khiến cho người ta choáng váng.

Lệnh Mạn không kìm được mà “Woa” một tiếng.

Lý Trác Vân nói: “So với sao băng thì cái này có đẹp hơn không?”

“Ừ.” Lệnh Mạn gật đầu lia lịa: “Đây là cái gì vậy?”

“Con đường sao.”²

Nhìn biểu tình của Lệnh Mạn cũng biết là cô không hiểu gì, Lý Trác Vân bổ sung: “Chính là quỹ đạo chuyển động của các ngôi sao, được chụp lại trong từng khoảng thời gian dài.”

Lệnh Mạn càng chẳng hiểu gì.

Lý Trác Vân chẳng buồn giải thích thêm cho mỗi mồm, anh lấy lại máy ảnh: “Về thôi.”

Lên núi thì dễ xuống núi thì khó.

Thanh niên không biết mệt mỏi, nhưng Lệnh Mạn thì không giống như vậy.

Chân cô bị phỏng rộp hết cả lên, dù đã cố gắng chịu đựng nhưng vẫn không tài nào chống đỡ nổi nữa, càng đi càng chậm.

Lý Trác Vân đi một lúc lâu, đột nhiên phát hiện sau lưng không có tiếng bước chân, anh thử quay lại tìm bóng dáng Lệnh Mạn.

Không có ai cả.

Anh đứng tại chỗ đợi năm phút, mãi vẫn không thấy Lệnh Mạn theo kịp.

Không còn cách nào đành phải đi vòng trở lại.

Lúc này Lệnh Mạn đang ngồi tê liệt trong một cái chòi nghỉ mát, vác đồng đồ nặng leo trèo suốt cả một ngày trời đã khiến sức lực của cô cạn kiệt.

Cô vừa buồn ngủ lại vừa mệt, thắt lưng đau như bị kim đâm, dù thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể nhúc nhích.

Thấy Lý Trác Vân quay lại tìm mình, cô ngẩng đầu lên trong ánh đèn lò mờ, lạnh nhạt nói: “Tôi còn tưởng là cậu sẽ không nhớ ra tôi chứ.”

Lý Trác Vân thấy sắc mặt cô không tốt, tiến lên hỏi: “Cô sao vậy?”

“Đau lưng...”

“...” Lúc này rồi mà Lý Trác Vân vẫn còn tâm tư cười nhạt cô: “Gọi cô là dì vẫn còn trẻ quá, đáng lẽ phải gọi cô là bà ngoại mới đúng.”

Lệnh Mạn chẳng buồn nói nhiều với anh, nhắm mắt lại, tựa đầu vào cây cột, dáng vẻ nằm chờ chết: “Cậu đi đi, tôi không đi nổi nữa.”

Lý Trác Vân hỏi: “Vậy còn đồ đạc của tôi?”

Lệnh Mạn đỡ đồng đồ sau lưng xuống, ném sang một bên: “Tự cầm đi.”

Lý Trác Vân sầm mặt: “Rơi vỡ thì tôi ném cô luôn đấy!”

Bị chèn ép suốt một ngày trời, Lệnh Mạn cũng to gan hơn, cố tình không thèm để ý gì đến anh.

Cô nhắm mắt lại giả bộ ngủ, bốn phía một mảnh tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió đêm không ngừng thổi.

Ngay vào lúc nghĩ Lý Trác Vân đã đi xa, cô bèn lặng lẽ mở hé mắt ra nhìn, thế nhưng Lý Trác Vân vẫn đứng im ở bên cạnh.

Bị Lý Trác Vân bắt quả tang, anh thấp giọng ra lệnh: “Đứng lên.”

“Tôi không dậy nổi.”

“Đứng lên!”

Lệnh Mạn hét lên với anh: “Cậu muốn làm gì thì làm!”

Lý Trác Vân lại không hề to tiếng đáp trả, anh vẫn bình tĩnh nói: “Trên núi này có rắn.”

“Còn cần người.”

Vẻ mặt Lệnh Mạn có chút thay đổi.

Cô vừa ảo não vừa tủi thân nói: “Tôi không thể đi được nữa!”

“Tôi công cô.”

“... Ồ?”

Hả?

Cô không nghe lầm chứ?

Lý Trác Vân không muốn nhắc lại lần thứ hai: “Rốt cuộc thì cô có đi không?”

Bây giờ thì khí thế của Lệnh Mạn bắt đầu suy yếu: “... Đi.”

Hai phút sau, mặt Lệnh Mạn đã dán vào bả vai rắn chắc của Lý Trác Vân.

Anh công cô bước từng bước một dọc theo con đường xuống núi.

Lệnh Mạn nặng một trăm linh năm cân (= 52 kg), cộng thêm đồng dụng cụ linh kính kia.

Tổng cộng phải hơn một trăm ba mươi cân (= 65 kg).

Lần này Lý Trác Vân phải chịu tội rồi.

Lệnh Mạn đã không còn nhớ rõ cảm nhận của mình khi ấy.

Cả ngày ăn được mấy miếng cơm, ngủ được vài tiếng, đầu óc cô không tỉnh táo cho lắm.

Lệnh Mạn thấy giọng nói mình có chút khàn khàn: “Lý Trác Vân, tôi có thể hỏi cậu một chuyện không?”

“Hỏi đi.”

“Hôm sinh nhật Sử Á Tùng, cậu và cậu ta cá cược cái gì vậy?”

“Không nói cho cô.”

Xi, không nói thì thôi.

Đoạn đường núi không nhìn thấy rõ dưới chân, chỉ nghe thấy tiếng lá cây xào xạc.

Thời tiết oi bức lạ thường.

Mồ hôi Lý Trác Vân chảy không ngừng, thấm ướt áo sơ mi trắng của anh, xúc cảm ấm nóng truyền tới da thịt Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn nghe thấy tiếng anh thở dốc, đoán là anh chẳng còn hơi sức đâu mà trả lời mấy câu hỏi của cô.

Cô liền không nói nữa.

Kỳ quái làm sao, ở trong cái hoàn cảnh nghiêng ngả lắc lư như thế này, cô lại cảm thấy rất an tâm, sau đó không tự chủ được mà ngủ từ lúc nào.

Chờ khi Lệnh Mạn tỉnh lại một lần nữa thì người đã nằm ở trong lều vải.

Nhìn quanh bốn phía, Lư Bội San nằm ở một bên ngủ khò khò.

Cúi đầu nhìn xuống người mình, trên người cô vẫn đang khoác một chiếc áo sơ mi trắng còn vương chút hơi ẩm.